

Kopie

Afgeleverd aan: arbeidsauditoraat Gent, afdeling Brugge

Arrestnummer

C 1264/2023

Repertoriumnummer

2023/3347

Datum van uitspraak

5 oktober 2023

Notitienummer griffie

2023/SZ/12

V.P.

Notitienummer parket-generaal

2020/AGG/40

2023/VJ12/12

Hof van beroep Gent

Arrest

derde kamer
correctionele zaken

COVER 01-00003499856-0001-0029-01-01-1

2020/AGG/40 - 2023/VJ12/12

Not.nr. BG.69.F1.513231/17

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. *1512* V.P. RRN 74.07.03-083.72,3.72,
geboren te Brugge op 03 juli 1974,
wonende te 11211 Belgrad (Servië), Kosovopoljska 9,
- beklaagde -

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen, afdeling **Brugge**, kamer B.17, zetelende in correctionele zaken d.d. **13 januari 2023**, op tegenspraak gewezen en **op verzet** tegen het verstekvonnis van dezelfde rechtbank en kamer van **11 maart 2023** waarbij Peter Vandevoorde wegens:

TENLASTELEGGINGEN

DE EERSTE,

Te Knokke, te Zeebrugge, te Brugge en elders in het Rijk, meermaals in de periode van 27 december 2013 tem 17 augustus 2019

A geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding

(als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber) de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: zes namelijk: B.R., D.N., D.B., L.Le., L.La., S.T.

- inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels

- strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

B oplichting in het sociaal strafrecht

met het oogmerk ofwel ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen of te doen bekomen, te behouden of te doen behouden, ofwel geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk men of een ander verschuldigd is, gebruik hebben gemaakt van valse namen, valse hoedanigheden of valse adressen, of enige andere frauduleuze handeling aangewend hebben om te doen geloven aan het bestaan van een valse persoon, een valse onderneming, een fictief ongeval of enige andere fictieve gebeurtenis of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen nl door voor te houden dat de ondernemingen V.B., E.S. Ltd Bo en JV S. Bo vanuit Bulgarije hun activiteiten organiseren, terwijl deze ondernemingen in werkelijkheid brievenbusondernemingen zijn, waarbij V.P. alle zaken vanuit België organiseert

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: zes namelijk: B.R., D.N., D.B., L.Le., L.La., S.T.

- inbreuk op artikel 235, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar gesteld door artikel 235 van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

C tewerkstelling van een buitenlandse onderdaan zonder verblijfsvergunning

(als werkgever, aangestelde of lasthebber) arbeid heeft doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: vier namelijk: B.R., D.N., D.B., S.T.

- inbreuk op artikel 4, §1, eerste lid, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers
- strafbaar gesteld door artikel 12/1, §1, eerste lid, 1°, de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers
- vatbaar voor een administratieve geldboete op grond van artikel 13/6, §2, van het decreet houdende sociaalrechtelijk toezicht van 30 april 2004

D loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen

(als werkgever, aangestelde of lasthebber) het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was.

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: zes namelijk: B.R., D.N., D.B., LLe., LLa., S.T.

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 2

E mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten met verzwarende omstandigheden

ten aanzien van (identiteit slachtoffer), geboren te (geboorteplaats (in geval het slachtoffer minderjarig is)), op (geboortedatum (in geval het slachtoffer minderjarig is)), het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken.

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: zes namelijk: B.R., D.N., D.B., LLe., LLa., S.T.

- inbreuk op de artikels 389 § 1 lid 1, 433 septies lid 1. 2° en 2, en 433 novies §§ 1 en 5 Sw
- strafbaar met een gevangenisstraf van 1 jaar tot 5 jaar en een geldboete van 500 tot 50.000 €, De boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn (art. 433 quinquies § 4 Sw)

Tevens mede gedagvaard, om lastens gedaagde de **verbeurdverklaring** uit te spreken van **81.963,97 EUR** , waarbij deze vordering gestoeld is op de volgende bepalingen van het Strafwetboek:

- artikelen 42,3° en 43bis, lid 1 en 2 (*verbeurdverklaring per equivalent*);

De vermogensvoordeelberekening van TSW voor de niet betaling van de Belgische minimumlonen (cf. hogervermeld misdrijf D) leverde een vermogensvoordeel op van

46.013,78 EUR - de ontdoken RSZ bijdragen bedragen (cf hoger vermeld misdrijf B) bedragen 35.950,19 EUR - samen maakt dit een bedrag van **81.963,97 EUR**

Overwegende dat in concreto de zaken die dit vermogensvoordeel vertegenwoordigen als zodanig niet of niet meer in het vermogen van gedaagde kunnen aangetroffen worden.

Door de niet- betaling van het loon en de daar bijhorende RSZ bijdragen haalde daagde rechtstreeks voordeel uit deze besparing.

Mijn ambt vordert dienvolgens de verbeurdverklaring van 81.963,97€ , na te hebben vastgesteld dat deze eigenlijke vermogensvoordelen (=besparingen) niet aan te treffen zijn in het vermogen van de beklaagden, zodat een rechtstreeks beslag in toepassing van artikel 42,3° derhalve niet mogelijk was.

Deze verbeurdverklaring kan worden uitgevoerd door de ontvanger van domeinen en/of penale geldboeten op het ganse vermogen van de beklaagden en onder meer op de hiernavolgende zaken die tijdens het strafonderzoek lastens gedaagde conform artikel 35ter van het Wetboek van strafvordering in beslag zijn genomen, namelijk de voertuigen (...) met chassisnummer (...) (waarde bepaald op 9.000€) en de vrachtwagen (...) met chassisnummer (...) (waarde bepaald op 33.500€)

bij verstek werd veroordeeld als volgt:

1. Strafrechtelijk

*Verklaart de tenlasteleggingen A, B, C, D en E bewezen en veroordeelt V.P., bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw., tot een **gevangenisstraf van 1 jaar**.*

***Ontzet** de veroordeelde wegens de bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen van de uitoefening van de rechten genoemd in artikel 31 Sw. overeenkomstig artikel 383bis §5 Sw. voor een termijn van **vijf jaar**.*

*Spreekt overeenkomstig art. 42,3° Sw., art. 43bis Sw. en art 43 quater Sw. de **bijzondere verbeurdverklaring** uit lastens het vermogen van beklagde op de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, op de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en op de inkomsten uit belegde voordelen, nl. van het bedrag ten belope van 81.963,97 EUR.*

***Zegt voor recht** dat de Ontvanger van domeinen en/of penale boeten deze verbeurdverklaring kan uitvoeren op het ganse vermogen van beklagde en zo onder meer op de in beslag genomen voertuigen (...) met chassisnummer (...) (waarde bepaald op 9.000€) en de vrachtwagen (...) met chassisnummer*

(...) (waarde bepaald op 33.500€) conform artikel 35ter van het Wetboek van strafvordering.

Veroordeelt V.P. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 22,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 52,42 EUR in uitvoering van de omzendbrief 131/9 van 08 januari 2022 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 11.01.2022).
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 79,68 EUR en legt de overige kosten van het geding, begroot op 36,00 euro, ten laste van de Staat.

2. Burgerrechtelijk

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.”

werd **op verzet** als volgt beslist:

Verklaart het verzet **ontvankelijk**.

Doet het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctionele rechtbank, B.17 - zeventiende kamer van 11 maart 2022 teniet binnen de perken van het verzet.

Opnieuw wijzende:

1. Strafrechtelijk

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A voor zover deze betrekking hebben op D.B., B voor zover deze betrekking hebben op D.B., C voor zover deze betrekking hebben op D.B., D voor zover deze betrekking hebben op D.B. en E voor zover deze betrekking hebben op D.B. niet bewezen in hoofde van verzetter V.P..

Spreekt verzetter vrij voor de voormelde tenlasteleggingen en ontslaat hem dienvolgens van rechtsvervolging uit hoofde van de voormelde tenlasteleggingen, zonder kosten.

Stelt vast dat er geen afzonderlijke kosten werden uitgegeven uit hoofde van de tenlasteleggingen waarvoor verzetter werd vrijgesproken.

Verklaart de tenlasteleggingen A voor zover deze geen betrekking hebben op D.B., B voor zover deze geen betrekking hebben op D.B., C voor zover deze geen betrekking hebben op D.B., D voor zover deze geen betrekking hebben op D.B. en E voor zover deze geen betrekking hebben op D.B. bewezen en veroordeelt verzetter, bij toepassing van artikel, 65 lid 1, van het Strafwetboek tot:

een **gevangenisstraf van 1 jaar.**

Ontzet de veroordeelde wegens de bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen van de uitoefening van de rechten genoemd in artikel 31 van het Strafwetboek overeenkomstig artikel 433novies, §1, van het Strafwetboek voor een termijn van **vijf jaar.**

Spreekt overeenkomstig artikelen, 42, 3°, en 43bis, van het Strafwetboek de **bijzondere verbeurdverklaring** uit lastens het vermogen van verzetter op de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, op de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en op de inkomsten uit belegde voordelen, nl. van het bedrag ten belope van 81.963,97 euro.

Zegt voor recht dat de Ontvanger van domeinen en/of penale boeten deze verbeurdverklaring kan uitvoeren op het ganse vermogen van verzetter en zo onder meer op de in beslag genomen voertuigen (...) met chassisnummer (...) (waarde bepaald op 9.000,00 euro) en de vrachtwagen (...) met chassisnummer (...) (waarde bepaald op 33.500,00 euro) conform artikel 35ter van het Wetboek van strafvordering.

Veroordeelt V.P. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal **200,00 EUR**, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van **24,00 EUR** aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt **52,42 EUR** in uitvoering van de omzendbrief 131/9 van 08 januari 2022 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 11.01.2022)
- de kosten van de strafvordering begroot als volgt:
 - de kosten van het eerste vonnis tot op heden begroot op **79,68 EUR**

- de kosten van betekening van het eerste vonnis tot op heden begroot op **80,18 EUR**
- de kosten van het verzet tot op heden begroot op **55,00 EUR**

2. Burgerrechtelijk

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

* * * * *

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 1 februari 2023 door V.P. tegen de beschikkingen, zoals aangegeven in het grievenformulier.

* * * * *

Gehoord in openbare terechtzitting in het Nederlands:

- de beklaagde V.P. in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door mr. D.P., advocaat te (...);
- mevrouw D.I., advocaat-generaal bij het arbeidshof, in haar vordering.

* * * * *

I. Terminologie

01. De zaak werd oorspronkelijk ingeleid bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctionele zaken, door beschikking tot verwijzing, hierna aangeduid als 'inleidende akte'.
02. Deze rechtbank sprak op 13.01.2023 vonnis na verzet uit. Dit vonnis wordt in dit arrest verder aangeduid als 'beroepen vonnis'.

II. Ontvankelijkheid hoger beroep – saisine van het hof – procesverloop

03. Het hoger beroep is tijdig en regelmatig.
04. Het staat aan het appelgerecht om, in de eerste plaats op basis van de inhoud van de verklaring van hoger beroep en binnen de grenzen daarvan vervolgens op basis van de overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering geformuleerde grieven, de draagwijdte van het hoger beroep en dus de saisine van het appelgerecht te bepalen (zie en vgl. Cass. 07.11.2017 – P.2017.0727.N; navolgbaar).

Wanneer een beklaagde die hoger beroep aantekent tegen een vonnis dat hem schuldig verklaart aan een bepaald misdrijf en hem hiervoor tot een straf veroordeelt, in zijn appelverzoekschrift of grievenformulier een grief aanvoert tegen die schuldigverklaring, wordt hierdoor in beginsel de volledige beslissing over het bewijs en de wederrechtelijkheid van de feiten, de toerekenbaarheid ervan aan de beklaagde en diens schuld aan de feiten aan het oordeel van het appelgerecht onderworpen, evenals de hiervoor in voorkomend geval op te leggen straf of maatregel (Zie Cass. 30.01.2019, AR P.18.0721.F, AC 2019, nr. 58 en Cass. 27.06.2023, P.23.0495.N).

Gelet op de inhoud van de verklaring van het hoger beroep en, vervolgens, binnen de grenzen daarvan, op basis van de overeenkomstig artikel 204 Sv. geformuleerde grieven, worden de draagwijdte van het hoger beroep en de saisine van dit hof als volgt bepaald:

- Schuld telastleggingen A tot en met E, behalve wat de vrijspraak betreft voor deze betichtingen met betrekking tot de genaamde D.B.
 - Bestrafing
 - Burgerlijke rechtsvordering
05. Na regelmatige betekening van een dagvaarding in hoger beroep werd de zaak voor de **derde kamer** van dit hof – zetelend in correctionele zaken – vastgesteld voor behandeling (zie en vgl. Cass. 20.05.1987, AR 5337, AC 1986-87, nr. 561; Cass. 25.01.2012, AR P.11.1545.F, AC 2012, nr. 67; Cass. 08.03.2017 - P.2017.0006.F; navolgbaar: buiten het geval van artikel 205 van het Wetboek van strafvordering, wordt de zaak bij het appelgerecht aanhangig gemaakt door de regelmatig ter griffie ingekomen verklaring van hoger beroep, zodat de dagvaarding van het openbaar ministerie om voor dit rechtcollege te verschijnen alleen tot doel heeft de partijen in te lichten over de plaats, de dag en het uur van het onderzoek van het hoger beroep).
06. Ten opzichte van de beklaagde werd de zaak bij dit hof behandeld op tegenspraak (artikel 185 § 1 Sv.).
07. Dit hof heeft beraadslaagd naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting van 07.09.2023, waarop de zaak inhoudelijk werd behandeld. Dit hof was daarbij uitsluitend samengesteld uit de magistraten zoals aangegeven in het proces-verbaal van terechtzitting van die datum (zie ook artikel 780 Ger. Wb.). Een rechtszitting waarop het rechtcollege uitsluitend conclusietermijnen heeft bepaald bij toepassing van artikel 152, § 1, Wetboek van Strafvordering, is geen rechtszitting waarop de zaak werd behandeld in de zin van artikel 779 Gerechtelijk Wetboek (zie en vgl. Cass. 09.03.2021, P.20.1248.N.; navolgbaar).
08. Dit arrest wordt uitgesproken in openbare terechtzitting, overeenkomstig artikel 782bis Gerechtelijk Wetboek.

III. Verdere beoordeling strafgebied

III. A. Feiten – misdrijfomschrijvingen – strafbaarstelling

09. De te last gelegde feiten, zoals bewezen verklaard door de eerste rechter in het beroepen vonnis, zijn strafbaar overeenkomstig de artikelen zoals vermeld in de inleidende akte en in het beroepen vonnis. De inhoud van de inleidende akte wordt alhier voor zoveel als nodig als integraal herhaald aangezien.

III. B. Bevoegdheid

10. In hoofde van de beklaagde werden ten aanzien van de feiten strafbaar gesteld met criminele straffen verzachtende omstandigheden aangenomen zoals voorzien in de inleidende akte.

III. C. Verjaring

11. Bij ontstentenis van daartoe strekkende conclusie, is de rechter niet ertoe gehouden zijn beslissing dat de verjaring van de strafvordering niet is ingetreden, nader te motiveren (zie en vgl. Cass. 03.01.2017 - P.2015.0308.N.; navolgbaar).

De verjaring van de strafvordering is in deze zaak op heden niet ingetreden, gelet op de in artikel 21 V.T.Sv. bepaalde verjaringstermijn (5 jaar), alsmede het tijdstip, de tijdstippen en/of de periode zoals aangegeven in de inleidende akte, waarnaar alhier opnieuw korthedshalve wordt verwezen.

III. D. Beoordeling van het hoger beroep door dit hof

12. Het beroepen vonnis (blz. 7 en 8) bevat een overzicht van de feiten, dat thans alhier als hernomen wordt aanzien en waarbij hierna ook wordt uitgegaan van de daarin vervatte gegevens.
13. Het actueel verweer van de beklaagde (zie de neergelegde “tweede conclusie in hoger beroep”) betreft een quasi kopie van de inhoud van de tweede conclusie die de beklaagde reeds neerlegde bij de eerste rechter.

Uitgaande van de inhoud van deze conclusie vraagt de beklaagde thans het hoger beroep ontvankelijk te verklaren en het beroepen vonnis teniet te doen, de telastleggingen niet bewezen te verklaren.

In ondergeschikte orde vraagt de beklaagde thans een zo mild mogelijke toepassing van de strafwet, alsmede toepassing van de ‘opslorping’ gezien het arrest van dit hof en deze kamer d.d. 17.05.2018 (waarin de beklaagde reeds werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten als die welke thans te last gelegd). Deze vraag betekent in juridisch opzicht toepassing van artikel 65, tweede lid Sw..

14. Hierna zal verder worden gemotiveerd dat de eerste rechter (zie beroepen vonnis d.d. 13.01.2023, motieven blz. 8 en 9, motieven die eveneens alhier als herhaald worden aangezien) de actuele strafvordering lastens de beklaagde terecht gegrond heeft verklaard en als gevolg daarvan deze beklaagde schuldig heeft geacht en, dienvolgens, correct heeft bestraft.

Uit de navolgende uiteenzetting blijkt immers dat de beklaagde, niettegenstaande een voorheen tegen hem reeds ingesteld strafonderzoek wegens sociale inbreuken, gelijkaardig aan de huidige inbreuken, hem ervan niet heeft weerhouden onmiddellijk het geweer van schouder te veranderen en onmiddellijk andere buitenlandse vennootschappen op te richten om alhier in België zijn vervoersactiviteiten rustig en ongestoord verder te kunnen zetten, al evenzeer met miskennis van de dwingende arbeidsrechtelijke en sociaal zekerheidsrechtelijke bepalingen die zijn ondernemersactiviteiten op het vlak van de tewerkstelling van personeel normeerden. In conclusies, voor dit hof genomen, geeft hij uitdrukkelijk aan dat hij deze ondernemersactiviteiten (oorspronkelijk uitgeoefend in België via een Belgische vennootschap) destijds heeft moeten wijzigen/stopzetten ingevolge financiële moeilijkheden. Blijkbaar waren de minimumlonen en de sociale zekerheidsbijdragen die hij in België diende te betalen veel te hoog om het voortbestaan van zijn Belgische vennootschap te verzekeren en, teneinde te ontsnappen aan de Belgische arbeidsrechtelijke en sociaal zekerheidsrechtelijke verplichtingen, vond hij er niets beter op dan 'pro forma' een kluwen van buitenlandse vennootschappen op te richten waarin hij de juridische en feitelijke beslissingsmachten had teneinde gezag uit te oefenen op de chauffeurs die hij aldus tewerkstelde in deze vennootschappen. Hij was in al deze vennootschappen de juridische en feitelijke vertegenwoordiger in dit beoordelingskader, waardoor hij thans als lasthebber of aangestelde mede verantwoordelijkheid draagt en overeenkomstig artikel 66 Sw. als dader kan gestraft worden.

De oprichting en verdere gebruikmaking van deze buitenlandse vennootschappen op het vlak van de tewerkstelling van personeel liet hem toe op bedrieglijke en juridisch kunstmatige wijze zijn oorspronkelijk Belgische activiteiten verder te zetten, evenwel met ontsnapping aan zijn steeds bestaande verplichtingen om de (hogere) Belgische bijdragen sociale zekerheid te betalen, alsmede het in België gangbaar minimumloon aan deze werknemers te betalen.

De feitelijke vaststellingen, hierna verder gedetailleerd aangegeven en opgesomd, tonen evenwel overduidelijk aan dat hij als (feitelijk) lasthebber van deze vennootschappen verantwoordelijk was voor de correcte toepassing van de internationale en nationale bepalingen die de tewerkstelling van werknemers reguleerden.

Hij was en blijft als dusdanig de enige feitelijke verantwoordelijke voor de feiten die thans in de diverse telastleggingen (die het voorwerp uitmaken van huidige beoordeling) zijn begrepen.

Door zijn constitutieve (criminele) handelingen werden de chauffeurs te weinig betaald en geschiedde er ook ontduiking van Belgische sociale zekerheidsbijdragen. Een

bijkomende vaststelling is dat door zijn ganse handelwijze de normale concurrentiële verhoudingen met de andere Belgische ondernemingen (die wél de wetgeving naleefden) ernstig werden verstoord. Het is dan ook met al deze overwegingen dat hierna ook zal worden geoordeeld dat de eerste rechter een terechte bestraffing aan de beklaagde heeft opgelegd.

15. De actuele beoordeling en besluitvorming van dit hof worden onderbouwd door de hierna opgesomde vaststellingen, bevindingen en verklaringen, verzameld tijdens het vooronderzoek in deze zaak.

Alle vaststellingen, bevindingen en verklaringen, gelezen en beoordeeld in hun onderlinge samenhang en verbanden, overtuigen dit hof, net zoals de eerste rechter, van de schuld van de beklaagde in deze zaak. Daaruit komt immers vast te staan dat het verweer van de beklaagde enkel berust op een papieren toestand (schijnwerkelijkheid) die niet overeenstemde met de werkelijke inhoud van de arbeidsverhoudingen met de tewerkgestelde chauffeurs, waardoor aan de toepassing van het objectief toepasselijke recht kon worden ontsnapt. Er is sprake van een globaal crimineel feitencomplex, alleen door hem (en voor zijn eigen financieel belang) bewerkstelligd, met opzet zoals hoger in dit arrest weergegeven. In het actueel juridisch beoordelingsperspectief moet de werkelijkheid primeren op de schijn, zoniet kan fraude niet ordentelijk worden beteugeld.

16. Vaststellingen – bevindingen – verklaringen

a. **Kaft 1: S.2017.11622-BR**

De beklaagde is oprichter en zaakvoerder van de op 09.12.2015 opgerichte Bulgaarse transportfirma E.S. Ltd Bo. Deze transportfirma beschikte over een tiental (...)trucks. De chauffeurs betreffen onder meer Serviërs. Uit het onderzoek blijken diverse sociaalrechtelijke inbreuken, onder meer dat ze overeenkomstig de Belgische wet onvoldoende en te laat betaald worden.

Servische werknemers zijn daarenboven kwetsbaar, omdat zij binnen de EU niet zonder vergunning en/of verblijfskaart mogen werken. In casu bleken de verblijfskaarten en vervoersvergunningen vals te zijn.

De beklaagde speelt/speelde ook een rol in de volgende firma's (strafdossier, map 2, navolgend PV 0007582/2015):

- V.P. bvba: Belgische vennootschap, opgericht op 31 juli 1995, failliet op 18 juli 2013;
- J.P. bvba: Belgische vennootschap, opgericht op 25 juli 2011, failliet op 3 april 2017;
- V.B. EOOD: Bulgaarse vennootschap, opgericht door beklaagde op 17 februari 2009, overgelaten aan M.R. op 8 april 2016;
- J.P. Ltd: Bulgaarse vennootschap, opgericht op 20 januari 2015 door beklaagde;

- JV S. Ltd.: Bulgaarse vennootschap, opgericht op 13 februari 2013 door S.R., op 29 maart 2017 overgenomen op 229 maart 2017 door beklagde als zaakvoerder.

- B.T. EOOD: Bulgaarse vennootschap, officieel gerund door M.F., stroman, doch de facto geleid door V.P. (Zie kaft 5, aanvankelijk proces-verbaal BG.0E.000724/18, p. 6, 21 en 22).

Uit het navolgend proces-verbaal 502937/2018 (strafdossier, map 1, submap 1, stukken 60-61) met bevraging aan Europol blijkt dat de beklagde nooit op zijn Bulgaars adres heeft gewoond. Hij werd er louter geregistreerd, omdat hij een Bulgaars adres nodig had om in Bulgarije een vennootschap te kunnen oprichten. De voormalige bewoonster van het pand vertelde ook dat haar dochter voor E.S. Ltd. en JV S. Ltd. had gewerkt als boekhoudster. De personeelsleden van E.S. Ltd. en JV S. Ltd. hebben geen arbeidsovereenkomst noch bestuurdersattest conform de EU-wetgeving, omdat de beklagde op dat moment niet in Bulgarije woonde.

b. Kaft 2

Op 3 mei 2015 (aanvankelijk PV BG.69.F1.004173/2015, straf dossier, map 2, zie ook map 7, onderkaft 6) voerde men een controle uit op de parking van Zeebrugge. Er werden 2 gelede voertuigen, met de Bulgaarse nummerplaten (...) en (...), aangetroffen. Deze vrachtwagens behoorden toe aan V.B.. De chauffeurs betroffen de Serviër B.R. en de Roemeense onderdaan, LLa.

De voertuigen stonden naast een garage in een open hangaar geparkeerd. De hangaar rook naar een openbaar urinoir. Elk sanitair ontbrak. De chauffeurs deden hun behoeften in een plastic zak en/of achter de vrachtwagen. De zone was vies, vuil en onhygiënisch. In het verleden konden de chauffeurs zich douchen en eten bereiden in de garage van V.P.. Wegens wanbetaling (ingevolge faillissement van J.P. bvba, zie stuk 33, map 7) echter, hadden de chauffeurs op het moment van de vaststellingen geen toegang meer tot het gebouw. Er werd op dat ogenblik dus vastgesteld dat de chauffeurs nergens terecht konden voor hun persoonlijke hygiëne, en dat er geen mogelijkheid tot gebruik van deugdelijk sanitair was.

Beide chauffeurs werden verhoord.

B.R. stelde dat hij thans reeds voor een tweede maal werkzaam was voor V.P. via VDV P.. Hij ondertekende op 19 april 2015 zijn arbeidsovereenkomst in Zeebrugge, (...), in de privéwoning van V.P.. Voor de periode december 2014-februari 2015 tekende hij een arbeidsovereenkomst te Zeebrugge, op de locatie waar hij aangetroffen werd, zijnde de oude garage. De Pool die op het contract vermeld was, BRa., had hij nog nooit gezien. Hij was ook nog nooit in Polen of Bulgarije geweest. Hij ontving zijn opdrachten van V.P.. Hij reed in België,

Nederland, Luxemburg, Frankrijk, en Duitsland. Hij verdiende - omgerekend - €295 per maand. Hij ontving geen loonfiche, en beschikte niet over een arbeidskaart of een A1. Hij sliep ook steeds in zijn vrachtwagen.

L.La. ondertekende op 12 of 14 maart 2014, te Zeebrugge, zijn arbeidsovereenkomst met V.B.. In dit kader merkte hij eveneens op dat hij geen B.Ra. kende en hem ook nooit ontmoet had.

Hij verdiende tussen de 1.200 Lev/maand (= €614) en de 1.400 Lev/maand (= €716).

Op 10 januari 2015 ondertekende hij een arbeidsovereenkomst met VDV P.. Hij verdiende nu 1.500 PLN (= €295) per maand. Hij werkte drie maanden en ging dan één maand naar huis. Hij sliep altijd in zijn vrachtwagen. Hij beschikte niet over sanitaire voorzieningen zodat hij zich in het Total-benzinestation ging douchen, op eigen kosten. Wanneer hij met verlof was, ontving hij geen loon. Het overige loon kreeg hij nooit op tijd. Soms kreeg hij €50 voorschot om eten te kunnen kopen.

L.La. voegde eraan toe dat de CMR's altijd aan V.P. werden afgegeven en nooit aan iemand anders.

Uit de verhoren van deze beide mannen blijkt duidelijk hoe de beklaagde misbruik maakte van de preciaire situatie van deze mannen. Deze personen betroffen immers bijzonder kwetsbare personen, nu zij binnen de EER dienden te beschikken over een arbeidskaart en een wettig verblijf.

Op zondag 17 september 2017 werd een controle uitgevoerd op de openbare parking in de Gustave Van Nieuwenhuysestraat te Knokke-Heist, alwaar twaalf vrachtwagens met Bulgaarse nummerplaat werden aangetroffen. Negen van deze vrachtwagens behoorden toe aan E.S. Ltd. en drie behoorden toe aan JV S. Ltd.. Beide bedrijven werden op dat moment bestuurd door V.P..

Onder deze nummerplaten behoorden ook de nummerplaten die werden aangetroffen tijdens de controle van 3 mei 2015.

Een Servische chauffeur, D.B., werd aangetroffen.

Hoewel V.P. sedert 12 april 2018 in Servië gedomicilieerd was, waren er ernstige aanwijzingen dat hij nog steeds in België verbleef, met name op de camping (...) (zie aanvankelijk PV BG.69.0E.000724/2018). Aldaar bevindt zich een vakantiewoning die door zijn moeder werd aangekocht. V.P. werd daar dan ook aangetroffen ter gelegenheid van de huiszoeking op 26 mei 2019.

Daarnaast zijn er ook aanwijzingen dat hij ook de woning van zijn moeder, gelegen te (...), gebruikte voor zijn activiteiten in het kader van zijn transportbedrijf.

Pag-Asa VZW ontving op 11 september 2017 een klacht vanwege hun zusterorganisatie in Servië met betrekking tot het feit dat Servische onderdanen door de beklaagde in strijd met de Europese en Belgische regelgeving werden tewerkgesteld. Hun verblijfssituatie bleek illegaal te zijn, ze werkten meer uren

per week dan toegestaan in België, hun voertuigen waren zowel technisch als juridisch niet in orde. Zo waren er valse registraties en valse keuringsbewijzen. De chauffeurs werden ook te laat betaald. De beklaagde verschool zich in dit verband ook achter klachten uitgaande van zijn klanten, waarbij hij de schade die de chauffeurs zouden aangericht hebben diende te verhalen op zijn werknemers, echter zonder dat hij hiervan enig bewijs voorlegde (stuk 14, map 1 en stukken 46 en 57, map 2).

c. Kaft 4

Op 14 januari 2018 vond er een multidisciplinaire controle plaats te Zeebrugge en werd het voertuig met nummerplaat (...) - JV S. Ltd aangetroffen met als chauffeur S.T., met Montenegrijnse nationaliteit (Montenegro behoort niet tot de EER. S.T. beschikte niet over een bestuurdersattest of een visum type D. Hij mocht bijgevolg niet werken in de Schengenzone). Hoewel deze persoon in eerste instantie ontkende bestuurder te zijn van de trekker, bleek zijn bestuurderskaart nog in de tachograaf te zitten.

Op 3 januari 2018 was S.T. de bestuurder van de trekker (...) met BG kenteken (...). De trekker stond op naam van E.S. Ltd. Op 11 januari 2018 is de trekker geregistreerd geworden op naam van de Bulgaarse firma JV S. Ltd. De Bulgaarse vennootschappen E.S. Ltd en JV S. Ltd behoren beiden toe aan de beklaagde.

S.T. werd verhoord door middel van een tolk. S.T. stelde te werken voor een Bulgaarse firma van dewelke hij de naam niet kende. Hij werkte nog maar tien dagen voor deze firma en had nog geen arbeidsovereenkomst. Hij was nog op proef aan het werk. Hij betaalde zelf zijn reiskosten naar België en wist niet of hij ze terugbetaald zou krijgen. Hij heeft zijn vrachtwagen in ontvangst genomen in België en reed enkel tussen België en Nederland. Er was hem tussen de €1.500 en €2.000 beloofd. Hij was niet in het bezit van een A1. Hij beschikte niet over een bestuurdersattest.

d. Kaft 5

Het dossier betreft hier een ter informatie gevoegd strafonderzoek.

De politiediensten troffen bij een controle een vrachtwagen aan, ingeschreven op naam van JV S. Ltd. De bestuurder D.N. beweerde dat hij de sleutels van de beklaagde ontvangen had. Verder onderzoek wees uit dat JV S. deze trekker verhuurde aan B.T. EOOD. Deze firma zou eigendom zijn van M.F..

Anderzijds verklaarde V.P. wel aan de Verkeerspost Jabbeke, ter gelegenheid van een controle, dat hij de zaakvoerder was van B.T. EOOD (zie kaft 5, aanvankelijk proces-verbaal BG.OE.000724/18, p. 6, 21 en 22).

Uit de tachograafgegevens bleek dat ook V.P. zelf met deze verhuurde vrachtwagen reed (zie kaft 6).

e. Kaft 6

Op 17 augustus 2018 ging de politie over tot de controle van het geleed voertuig (...) met BG kenteken (...), toebehorend aan JV S. Ltd, zijnde één van de ondernemingen van de beklaagde.

Uit het onderzoek was gebleken dat de trekker werd onderverhuurd aan B.T. EOOD sinds 10 januari 2018. Deze firma was op papier dus eigendom van M.F.. De trekker met kenteken (...) beschikte over een vervoersvergunning op naam van B.T. EOOD, afgeleverd op 28 april 2017 en geldig van 30 november 2017 tot 27 april 2027. De huurovereenkomst was dus getekend op 10 januari 2018. Volgens de tachograafgegevens heeft ook de beklaagde, na de start van de verhuring, met deze vrachtwagen gereden. Het is duidelijk dat de beklaagde op deze manier probeerde te verbergen dat hij de feitelijk bestuurder was van de vennootschap B.T. EOOD.

D.N. was de bestuurder van de trekker met kentekennummer (...). Hij werd verhoord door middel van een tolk. Hij verklaarde onder meer dat V.P. zijn werkgever is, doch dat hij geen arbeidsovereenkomst getekend heeft, dat hij nog nooit in Bulgarije is geweest, dat hij €1.800 per maand zou gaan verdienen dat hij van Servische nationaliteit is (en hier dus niet mag werken) (Kaft 6, stuk 7).

f. Kaft 7

Uit het onderzoeksverslag d.d. 15 januari 2015 blijkt dat V.B. EOOD de werknemer L.Le. heeft tewerkgesteld in de periode van 27 december 2013 tot 6 maart 2014.

Verder bleek uit de gevoegde IMI dat het bedrijf gevestigd was in een residentieel appartement. De aldaar aangetroffen persoon verklaarde dat hij het appartement gehuurd had om er zelf in te wonen. Het bedrijf zelf bevond zich op een ander adres. De Bulgaarse autoriteiten keken dit na en stelden vast dat dit een Belgisch centrum was. De personen met wie men aldaar praatten, stelden dat het bedrijf "G.I. Ltd." de administratieve afdeling was van het bedrijf "V.B.", maar dat deze de vennootschap "V.B." niet kon vertegenwoordigen. De gemachtigde vertegenwoordiger zou G.B. zijn. Op 6 januari 2015 echter ontving de Bulgaarse arbeidsinspectie een brief van de heer G.B. waarin hij stelde dat zijn huidige relatie met V.B. werd stopgezet zodat hij niet langer het bedrijf vertegenwoordigde.

Volgens het Bulgaars handelsregister is het bedrijf V.B. gevestigd op het adres van het hierboven vermelde residentieel appartement en heeft het V.P. als zaakvoerder.

Map 7, onderkaft 2 betreft het dossier S1786114: Uit dit dossier blijkt dat L.Le. op 9 of 10 januari 2014 te Zeebrugge een arbeidsovereenkomst tekende met V.P.. Op het contract zelf staat echter vermeld dat het ondertekend werd te Plovdiv (Bulgarije) op 27 december 2013.

Contractueel had L.Le. recht op 12 cent per gereden kilometer. Overeenkomstig de bepalingen van het contract diende L.Le. op 24 februari 2014 dus de som van €1.708 ontvangen te hebben, terwijl hij in realiteit slechts de som van €450 ontvangen had.

Naar aanleiding van dit dispuut ontspon zich op de Franse parking te Le Mans, "Aire de Sage", een handgemeen tussen L.Le. en V.P., waarop V.P. de autosleutels en de boorddocumenten van de vrachtwagen ontnam van L.Le. en deze zonder meer, zonder geld, noch goed, noch vervoer, achterliet op de parking. L.Le. lifte hierop naar het politiecommissariaat te Ukkel om klacht neer te leggen lastens V.P..

Volgens L.Le. zijn er wel meer vrachtwagenchauffeurs die nooit hun geld zien waarop ze echter wel recht hebben.

Ter verdere illustratie werden ook nog de onderkaften 3 t.e.m. 8 gevoegd. Onderkافت 6 betreft het origineel van map 2.

g. Kaft 12

De berekening van het vermogensvoordeel ingevolge het niet betalen van loon, zit vervat in deze kaft. Het betreft hier een achterstal van €46.013,78.

Tevens zit een verslag aan de onderzoeksrechter, uitgaande van de RSZ in het dossier, waaruit blijkt dat er een vermogensvoordeel is ingevolge het niet-betalen van RSZ-bijdragen voor een bedrag van €35.958,19.

h. Kaft 20

Er werd nagegaan of er voor de chauffeurs S.T., D.N., B.R., L.La. en L.Le. A1-certificaten werden uitgereikt. Het antwoord vanuit Bulgarije hierop, was negatief. Aldus ligt voorzeker geen bewijs voor dat zij sociaal zouden verzekerd zijn in Bulgarije.

17. Beslissingen van dit hof

a. Omtrent B.T. EOOD

De beklagde betwist niet dat hij de zaakvoerder was van E.S. Ltd, V.B. EOOD, J.P. Ltd., JV S. Ltd. Hij wordt dan ook in zijn hoedanigheid van lasthebber van deze vennootschappen vervolgd.

De beklagde betwist evenwel nog steeds zijn mandaat in B.T. EOOD en dus alle tenlasteleggingen voor wat betreft D.N.. Dit hof komt tot de conclusie en overtuiging dat de beklagde in werkelijkheid minstens de feitelijke werkgever van D.N. was.

Dat blijkt ook uit de verklaring van deze laatste: "Ik ben bestuurder van de trekker (...) met Bulgaars kenteken (...) met oplegger van (...) met kenteken (...). Ik was op weg om te laden. Ik werd door uw diensten op 17.08.2018 om 15.10u gecontroleerd. Ik ben in het bezit van een Servisch paspoort met

nummer SRB (...) geldig van 04.01.2018 tot 04.01.2028. Mijn laatste inkomststempel dateert van 31.07.2018. ik ben via Slovenië binnengekomen, ik was met de auto. Ik was samen met een collega. Het was zijn auto. Ik ben op 02.08.2018 in België toegekomen. Ik ben nog niet Bulgarije geweest. Mijn werkgever is V.P.. ik heb hem op 02.08.2018 in BRUGGE op de parking van (...) ontmoet. We hebben met elkaar gesproken. Ik spreek voldoende Engels. Ik heb op de parking de sleutels en de trekker in ontvangst genomen. Ik heb geen contract getekend. V.P. beloofde mij na één maand een contract te geven. Hij beloofde mij een loon van 1800 EUR. Ik heb nog geen geld ontvangen. Ik ben via een collega met hem (V.P.) in contact gekomen. Ik heb gereden in België en Frankrijk. Ik rijd altijd met een oplegger van ECS. Ik rijd voor ECS. V.P. is bereikbaar op GSM (...). Ik weet niet hoeveel collega's ik heb. Ik moet tanken bij (...). Ik heb geen bestuurdersattest. Ik heb altijd in mijn trekker geslapen. Ik weet dat ik niet mag werken in Schengen. Ik neem kennis dat de Dienst Vreemdelingen Zaken werd verwittigd. Ik neem kennis dat ik bestuurlijk werd aangehouden. Mijn familie is op de hoogte" (strafdossier map 6, p. 7 e.v.). Tevens blijkt uit de tachograafgegevens dat de beklaagde, na het tekenen van het huurcontract met de firma B.T. EOOD op 10 januari 2018, nog steeds met de verhuurde trekker reed, hetgeen blijkt uit weergave van de tachograaf:

03.01.2018 - 14.04.2018 : V.P. BEL
03.01.2018 - 14.04.2018 : V.S. MNE
16.04.2018 - 19.04.2018 : P.A. SRB
19.04.2018 - 20.04.2018: V.P. BEL
20.04.2018 - 02.05.2018: P.A. SRB
03.05.2018 - 18.05.2018: V.P. BEL
03.05.2018 - 26.05.2018: P.A. SRB
28.05.2018 - 28.07.2018: D.B. SRB
30.05.2018 - 02.08.2018: V.P. BEL
02.08.2018 - 02.08.2018: D.N. SRB
02.08.2018 - 02.08.2018: M.F. SRB
02.08.2018 - 03.08.2018: D.N. SRB
03.08.2018 - 04.08.2018: M.F. SRB
04.08.2018 - 04.08.2018: D.N. SRB
04.08.2018 - 04.08.2018: V.P. BEL
06.08.2018 - 06.08.2018: D.N. SRB
06.08.2018 - 06.08.2018: V.P. BEL
07.08.2018 - 08.08.2018: D.N. SRB
08.08.2018 - 08.08.2018: V.P. BEL
09.08.2018 - 13.08.2018: D.N. SRB
13.08.2018 - 13.08.2018: V.P. BEL
14.08.2018 - 14.08.2018: D.N. SRB
14.08.2018 - 14.08.2018: V.P. BEL

15.08.2018 - 17.08.2018: D.N. SRB

Het is aldus duidelijk dat M.F. een stroman is en dat de feitelijke bestuurder V.P. betreft.

Daarenboven verklaarde V.P. zelf ook, ter gelegenheid van een controle, aan de FGP West-Vlaanderen, dienst gespecialiseerde opsporing, verkeerspost Jabbeke, dat hijzelf de zaakvoerder was van de vennootschap B.T. EOOD (zie kافت 5, aanvankelijk proces-verbaal BG.0E.000724/18, p. 6, 21 en 22).

b. Regelgeving

De telastleggingen komen erop neer dat de beklagde ervan beschuldigd wordt de Belgische sociale wetgeving miskend te hebben door ten onrechte voor te houden dat verschillende werknemers (vrachtwagenchauffeurs) hun werkzaamheden verrichtten voor – onder meer – vennootschappen met zetel te Bulgarije of Polen.

Op vlak van sociale zekerheid is het zo, dat op een werknemer die werkzaam is op het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie in beginsel de wetgeving van die staat van toepassing is, zelfs indien hij op het grondgebied van een andere lidstaat woont of indien de zetel van de onderneming of het domicilie van de werkgever waarbij hij werkzaam is, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat (art. 13.2.a Verordening nr. 1408/71 van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkende en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen; sedert 1 mei 2010 vervangen door art. 11.3.a Verordening nr. 883/04).

Op deze regel bestaan er uitzonderingen in geval van detachering of gelijktijdige tewerkstelling in twee of meer lidstaten van de Europese Unie.

Essentieel hierbij is de notie "vestiging" of "zetel" van de vennootschap. De betekenis van het begrip "zetel of vestigingsplaats" wordt met het oog op titel II van Verordening nr. 883/2004 in artikel 14, lid 5, onder a) van Verordening 987/2009 gedefinieerd als "de zetel of vestigingsplaats, daar waar de voornaamste beslissingen betreffende de onderneming worden genomen en daar waar de centrale bestuurstaken ervan worden uitgeoefend."

Het arrest Planzer d.d. 28 juni 2007, dat betrekking had op een transportfirma, beschreef de criteria voor het bepalen van de plaats van de zetel van de bedrijfsuitoefening als volgt:

"Bij het bepalen van de plaats van de zetel van de bedrijfsuitoefening van een vennootschap dient rekening gehouden te worden met tal van factoren, waarvan de belangrijkste zijn: de statutaire zetel, de plaats van het centrale bestuur, de plaats waar de bestuurders vergaderen en de plaats — meestal dezelfde — waar het algemene beleid van de vennootschap wordt bepaald. Ook andere elementen, zoals de woonplaats van de hoofdbestuurders, de plaats waar de algemene vergaderingen worden gehouden, waar de administratie en de boekhouding zich bevinden en waar de financiële en vooral de bankzaken

hoofdzakelijk worden geregeld, kunnen in aanmerking genomen worden" (Zaak C-73/06 Planzer Luxembourg).

"Brievenbusondernemingen", waarbij de sociale verzekering van de werknemers aan een puur administratieve onderneming is gekoppeld, zonder dat er werkelijke beslissingsbevoegdheden zijn overgedragen, voldoen niet aan de vereisten op dit gebied. Geen van de Bulgaarse vennootschappen had een werkelijke bedrijfsactiviteit in dat land. De vervoersverrichtingen geschieden in en vanuit België. Alle chauffeurs handelden in opdracht van de beklagde. De vestiging van een zetel in Bulgarije was louter pro forma.

Op arbeidsrechtelijk vlak is het zo, dat bij een detachering of een gelijktijdige tewerkstelling het arbeidsrecht van het land waar of van waaruit men zijn arbeid verricht, en dus van waaruit het werkgeversgezag wordt uitgeoefend, toepasselijk is.

Een arbeidsovereenkomst wordt immers beheerst door het recht dat de partijen zelf hebben gekozen, zonder dat die keuze echter ertoe mag leiden dat de werknemer de bescherming verliest dewelke hij geniet op grond van bepalingen waarvan niet bij overeenkomst kan worden afgeweken op grond van het recht dat bij gebreke aan rechtskeuze toepasselijk zou zijn (art. 8.1 Verordening 593/2008 van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I)).

Het recht dat bij gebreke aan rechtskeuze toepasselijk is, betreft het recht van het land waar of van waaruit de werknemer ter uitvoering van de overeenkomst gewoonlijk zijn arbeid verricht (Art. 6.2 EVO-Verdrag; art. 8.2 Verordening 593/2008).

De handelswijze van de beklagde kan daarenboven ook gekwalificeerd worden als sociaalrechtelijke oplichting. Het misdrijf sociaalrechtelijke oplichting heeft als materieel bestanddeel "het gebruik maken van valse namen, valse hoedanigheden of valse adressen, of enige andere frauduleuze handeling aanwenden om te doen geloven aan het bestaan van een valse persoon, een valse onderneming, een fictief ongeval of enige andere fictieve gebeurtenis of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen". Een frauduleuze handeling is volgens de rechtspraak elke machinatie, kunstmatigheid of encenering (Zie A. De Nauw en F. Kuty, *Manuel de droit penal special*, Waterloo, Wolters Kluwer, 2014, 828-832, en de verschillende verwijzingen naar cassatierechtspraak aldaar).

Het is duidelijk dat er in casu sprake is geweest van frauduleuze handelingen om te doen geloven aan een bedrijfsvoering en tewerkstelling van personeel vanuit Bulgarije (en Polen), terwijl deze bedrijfsvoering en deze tewerkstelling in feite vanuit België werden georganiseerd.

Hierbij kan, naast de hierboven aangehaalde sociale wetgeving, ook rekening worden gehouden met artikel 5 van de Europese Verordening nr. 1071/2009 van 21 oktober 2009 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels betreffende de voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om het beroep van

wegvervoersondernemer uit te oefenen. Een vervoersonderneming moet namelijk werkelijk en duurzaam gevestigd zijn in een lidstaat. Dit is slechts het geval onder de volgende voorwaarden:

a) De onderneming beschikt over een vestiging in die lidstaat met ruimten waarin zij de documenten inzake haar hoofdactiviteiten bewaart, met name de boekhoudkundige bescheiden, documenten inzake personeelsbeleid, documenten met gegevens over de rij- en rusttijden en alle andere documenten waartoe de bevoegde instantie toegang moet krijgen om te kunnen controleren of aan de voorwaarden van deze verordening is voldaan. De lidstaten kunnen verlangen dat vestigingen op hun grondgebied ook andere documenten te allen tijde in hun ruimten beschikbaar houden.

b) Van zodra de vergunning is verleend, beschikt de onderneming over één of meer voertuigen, hetzij in volle eigendom, hetzij uit hoofde van bijvoorbeeld een huurkoopovereenkomst of een huur- of leasingovereenkomst, die zijn ingeschreven of anderszins in het verkeer toegelaten overeenkomstig de wetgeving van die lidstaat.

c) De onderneming verricht daadwerkelijk en permanent met betrekking tot de onder b) vermelde voertuigen haar activiteiten met de nodige administratieve uitrusting en adequate technische voorzieningen en faciliteiten, in een in die lidstaat gelegen exploitatievestiging.

c. Zetel of vestiging

In casu is het duidelijk dat (in werkelijkheid) de feitelijke zetels of vestigingen van de bedrijven van beklagde zich in België bevonden. De adressen in Bulgarije waren louter fictief. Er werd aldaar geen enkele activiteit uitgeoefend.

Deze adressen in Bulgarije werden louter (pro forma) gebruikt ten einde te doen uitschijnen dat de werknemers tewerkgesteld werden door Bulgaarse werkgevers, waardoor ze – in de visie van de beklagde – onder Bulgaars recht zouden vallen, m.i.v. een lager minimumloon en in Bulgarije (en niet in België) verschuldigde sociale zekerheidsbijdragen.

Het vooronderzoek bevat voldoende overtuigende gegevens dat de maatschappelijke activiteiten (organisatie van de vervoersactiviteiten) binnen de bedrijven van V.P. zich allemaal in België situeerden: alle overeenkomsten werden getekend in België, V.P. gaf leiding aan zijn bedrijven vanuit België, hij verstreekte opdrachten aan zijn chauffeurs vanuit België, de CM R's werden daar verzameld, etc.

Aangezien de werknemers werden tewerkgesteld door een werkgever die de facto in België gevestigd was, is het dan ook het Belgisch recht (arbeidsrecht en sociaal zekerheidsrecht) dat op hen van toepassing is (ter uitsluiting van Bulgaarse wetgeving). De 'werkgever' (met de beklagde als lasthebber of aangestelde) was dan ook onderworpen aan het Belgische sociaal zekerheidsrecht en diende de Belgische minimumlonen uit te betalen aan de tewerkgestelde werknemers, die ook onderworpen waren aan alle andere

handhavende en beschermende wetsbepalingen alhier. Alle thans weerhouden telastleggingen blijven in hoofde van de beklaagde voor dit hof naar eis van recht bewezen. Hij treft ter zake telkenmale schuld en is strafbaar als 'dader' (artikel 66 Sw.).

18. De door de beklaagde voor dit hof ontwikkelde middelen en argumenten, strekkende tot zijn verdediging, werden reeds door de eerste rechter correct en gemotiveerd weerlegd. Zij maken thans ook voor dit hof niet aannemelijk dat anders zou moeten/kunnen worden geoordeeld omtrent de schuld en strafbaarheid van de beklaagde.

III. E. Bestraffing en bijkomende veroordelingen

19. De feiten, alhier in hoofde van de beklaagde bewezen gebleven, voorwerp van de telastleggingen zoals door de eerste rechter bewezen verklaard, zijn de uitwerking van eenzelfde strafbaar opzet, zodat met toepassing van artikel 65 strafwetboek voor al deze feiten tezamen thans slechts één straf wordt opgelegd, nl. de zwaarste.

20. Bij de straftoemeting houdt dit hof rekening met :

- a. de overwegingen, vervat in het beroepen vonnis (blz. 9-10), die alhier als hernomen worden beschouwd;
- b. de aard en objectieve ernst van de bewezen gebleven feiten, waarbij het crimineel opzet bestond om te ontsnappen aan de rechtmatige betaling van sociale zekerheidsbijdragen, de rechtmatige uitbetaling van de minimumlonen aan de tewerkgestelde werknemers en ook de vervalsing van de eerlijke concurrentie in economisch opzicht, waarbij zelfs sprake was van werkelijke uitbuiting van werknemers (mensenhandel), die werden tewerkgesteld in mensonwaardige omstandigheden;
- c. de bijzonder hardleerse persoonlijkheid van de beklaagde;
- d. het ongunstig strafrechtelijk verleden van de beklaagde;
- e. de gevolgen van de feiten voor de slachtoffers (werknemers);
- f. het beginsel dat de straftoemeting niet alleen de vergeldingsbehoefte, maar ook de preventie moet dienen. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, hem aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wet.

21. De eerste rechter overwoog in het beroepen vonnis :
“De rechtbank wijst er op dat het verzet geen strafverzwaring tot gevolg mag hebben. Het verzet van de veroordeelde heeft enkel tot doel dat hij van de tegen hem uitgesproken veroordelingen geheel of ten dele wordt ontlast; dat verzet kan niet tot gevolg hebben dat zijn toestand, zoals die voortvloeit uit het verstekvonnis, te zijnen nadele wordt gewijzigd (zie nuttig: Cass. AR 4467, 13 november 1985 (Zibouh), Arr.Cass. 1985-86, 340)”.
- In het verstekvonnis werd de beklaagde veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar. Hij werd tevens ontzet uit de rechten gedurende een termijn van vijf jaar, terwijl ook een bijzondere verbeurdverklaring t.b.v. 81.963,97 euro werd uitgesproken. Tegen dit vonnis werd geen hoger beroep ingesteld door het openbaar ministerie. Alleen de beklaagde tekende verzet aan, terwijl tegen het vonnis op verzet alleen door de beklaagde hoger beroep werd ingesteld. Er kunnen aldus thans geen zwaardere straffen worden uitgesproken.
22. Beslissingen van dit hof in verband met de bestraffing en bijkomende veroordelingen:
- a. Beklaagde vraagt in eerste instantie de “toepassing van de opslorping”, gelet op het arrest van het Hof van Beroep te Gent d.d. 17.05.2018.
In dit arrest werd beklaagde bestraft voor sociaal rechtelijke inbreuken zoals Dimona en tewerkstelling van buitenlandse onderdanen, in de periode van november 2007 tem december 2010. Hij kreeg hiervoor een gevangenisstraf van 8 maanden en een geldboete van €6.000 te vermenigvuldigen met 15 opdecimen en 42 werknemers. Er werd 4 jaar uitstel verleend voor wat betreft de uitgesproken gevangenisstraf en 3 jaar voor 9/10 van de uitgesproken geldboete. Dit arrest beoordeelt de feiten van beklaagde zijn bedrijf V.P. en V.L..
 - b. Het huidig dossier handelt over zijn bedrijven in Bulgarije en is tevens van een latere periode (december 2013 tem augustus 2019).
 - c. Volgens beklaagde dient artikel 65 Sw. te spelen en dient er sprake te zijn van opslorping. Artikel 65 Sw. zegt: “Wanneer een zelfde feit verscheidende misdrijven oplevert of wanneer verschillende misdrijven die de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, gelijktijdig worden voorgelegd aan een zelfde feitenrechter, wordt alleen de zwaarste straf uitgesproken.
Wanneer de feitenrechter vaststelt dat misdrijven die reeds het voorwerp waren van een in kracht van gewijsde gegane beslissing en andere feiten die bij hem aanhangig zijn en die, in de veronderstelling dat zij bewezen zouden zijn, aan die beslissing voorafgaan en samen met de eerste misdrijven de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, houdt hij bij de straftoemeting rekening met de reeds uitgesproken straffen. Indien deze hem voor een juiste bestraffing van al de misdrijven voldoende lijken, spreekt hij zich uit over de schuldvraag en verwijst hij in zijn beslissing naar de reeds

uitgesproken straffen. Het geheel van de straffen uitgesproken met toepassing van dit artikel mag het maximum van de zwaarste straf niet te boven gaan”.

- d. Artikel 65, tweede lid Sw. kan in deze zaak toepassing vinden: het blijkt overduidelijk dat de handelingen van de beklaagde in de beide zaken telkenmale werden ingegeven door zijn betrachting te ontsnappen aan de betaling van Belgische minimumlonen en Belgische sociale zekerheidsbijdragen. De in het arrest d.d. 17.05.2018 opgelegde en uitgesproken bestraffing is echter onvoldoende als ‘juiste bestraffing’ voor al de misdrijven die in de beide procedures voorwerp waren en zijn van beoordeling. Determinerend in deze beoordeling is dat in de eerste zaak (zie arrest d.d. 17.05.2018) slechts twee misdrijven voorwerp waren van beoordeling en dat in de huidige zaak de beklaagde werd vervolgd voor nog andere misdrijven (sociale oplichting, mensenhandel en niet-uitbetaling loon), zijnde misdrijven die in de eerste zaak niet aan de orde waren. Er dringt zich aldus een bijkomende bestraffing zoals nabepaald op.
- e. In tweede instantie beroept de beklaagde zich op de overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken. In dit beoordelingsaspect kan vastgesteld:
- i. Op 19.11.2018 werd een gerechtelijk onderzoek gevorderd.
 - ii. Op 24.10.2019 verleende de onderzoeksrechter een beschikking tot mededeling. Op dat ogenblik was er nog geen overschrijding van de redelijke termijn.
 - iii. Op 12.11.2019 vorderde de substituut-arbeidsauditeur nog aanvullend onderzoek.
 - iv. Een nieuwe beschikking tot mededeling dateert van 10.02.2021, hetzij ongeveer 14 maanden na de aanvraag aanvullend onderzoek. In deze periode geschiedde een onderzoek in het buitenland i.v.m. de eventuele aflevering van A1-documenten alsmede een vermogensonderzoek. De termijn van 14 maanden is redelijk, gelet op enerzijds de uitvoering van een bijkomend onderzoek in het buitenland, alsmede daaruit voortvloeiende berekening van het vermogensvoordeel (ontduiking sociale zekerheidsbijdragen).
 - v. Op 25.02.2021 nam de substituut-arbeidsauditeur een eindvordering. De raadkamer velde dienaangaande op 05.05.2021 een beschikking.
 - vi. De beklaagde werd gedagvaard op zijn buitenlands adres om te verschijnen op de zitting van 11.02.2022. Op dezelfde dag werd een verstekvonnis gewezen.
 - vii. De beklaagde tekende verzet aan op 10.05.2022. Er werden conclusietermijnen bepaald, waarna een vonnis op verzet werd gewezen op 13 januari 2023.
 - viii. Na aantekening van het hoger beroep tegen dit laatste vonnis werd de zaak ingeleid bij dit hof op 04.05.2023. Er werden opnieuw conclusietermijnen toegekend en de zaak werd behandeld op de zitting van 07.09.2023.

- ix. Gelet op deze vaststellingen zijn er geen redenen om in te gaan op het verweer van de beklaagde inzake de zgn. overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken.
- f. Samenvattend wordt aldus beslist dat er zich een bijkomende bestraffing opdringt ingevolge toepassing van artikel 65 tweede lid Sw.. Deze bijkomende bestraffing wordt door dit hof bepaald op één jaar, hetzij een bevestiging van het beroepen vonnis wat de bestraffing betreft.

23. Verbeurdverklaring:

- a. Het openbaar ministerie vordert de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen ingevolge de niet betaling van de minimumlonen (= €46.013,78) en de sociale zekerheidsbijdragen (= €35.950,19). Deze vordering gestoeld is op de artikelen 42,3° en 43bis, lid 1 en 2 van het Strafwetboek.
- b. Door de Belgische lonen en sociale zekerheidsbijdragen niet correct te betalen, werd door de betrokkenen een besparing gerealiseerd.
- c. Het openbaar ministerie vordert thans de bevestiging van het verzetsvonnis, behalve dan de toerekening op de vrachtwagen (...), met nummerplaat (...) en chassisnummer (...), die immers teruggegeven werd aan de wettelijke eigenaar. Tevens identificeert de toenmalige Ontvanger van Penale Boeten zich thans als het Team invorderingen van Oost- en West-Vlaanderen.
- d. Op deze vordering kan worden ingegaan: er is absoluut geen sprake van een onredelijk zware bestraffing, nu misdrijven nooit lonend mogen zijn en de beklaagde middels de thans bewezen gebleven misdrijven gedurende een lange periode grote winsten heeft kunnen maken. Bijkomend element is het gegeven dat de beklaagde thans geen enkel gegeven heeft verstrekt omtrent zijn huidige vermogenstoestand waaruit aannemelijk zou kunnen worden dat de verbeurdverklaring, zoals opgelegd door de eerste rechter, onredelijk zwaar zou zijn. Uit het vooronderzoek blijkt dat hij eigenaar is van een voertuig en onroerende goederen die de waarde van het thans verbeurd verklaarde vermogensvoordeel te boven gaan.
- e. De vordering van het openbaar ministerie zoals thans nog gesteld is dan ook gegrond: het beroepen vonnis zal enkel wat dit onderdeel worden gewijzigd in zoverre het de tenuitvoerlegging betreft van deze straf.

24. De eerste rechter besliste voorts passend over:

- a. de gerechtskosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in graad van eerste aanleg;
- b. de bijdrage aan het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders **t.b.v. 200 euro** (nà verhoging opdecimes: 25€ X 8) (= **solidariteitsbijdrage** hierna – deze bijdrage is verschuldigd per veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdstraf,

overeenkomstig de artikelen 28 en 29 van de wet van 01.08.1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24.12.1993, nadien (met ingang van 01.01.2004) vervangen door artikel 3 van de wet van 22.04.2003 (B.S. 22.05.2003, tweede uitg.), nadien (met ingang van 01.01.2004) opnieuw gewijzigd door artikel 23 van het KB d.d. 19.12.2003 (B.S. 30.12.2003 - dit KB tot wijziging van het koninklijk besluit van 18.12.1986 betreffende de commissie voor hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en van het artikel 29, tweede lid van de wet van 01.08.1985 houdende fiscale en andere bepalingen werd genomen "op de voordracht van de Minister van Justitie en na advies van de in Raad vergaderde Ministers" (zie aanhef van dit KB d.d. 19.12.2003)), en nadien (met ingang van 17.12.2004) nogmaals (en laatst) gewijzigd door artikel 1 van het KB d.d. 31.10.2005 (B.S. 07.12.2005, 52.809) - het bedrag van de solidariteitsbijdrage is onderworpen aan de verhoging bedoeld in de bepalingen betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten (artikel 1 van de wet van 05.03.1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 07.02.2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, en gelet op artikel 1, eerste lid van het KB d.d. 22.12.2003 houdende vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de wet van 07.02.2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid – zie ook artikel 2 van de wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie – en artikel 59 Programmawet van 25.12.2016 (B.S. 29.12.2016));

- c. De krachtens artikelen 4 en 5 van de wet van 19.03.2017 verschuldigde bijdrage inzake **tweedelijnsbijstand**, evenwel met dien verstande dat, nu het indexcijfer van de consumptieprijzen voor de maand april 2017 105,09 bedroeg, voor de maand november 2021 115,63 en voor de maand september 2022 125,24, deze bijdrage vanaf 01.10.2022 opnieuw dient te worden geïndexeerd (verhoogd met 10% - zie BS 30.11.2021, blz. 115.188, B.S. 06.12.2021, blz. 116.629 en B.S. 13.10.2022, blz. 73193) en thans wordt bepaald op **24 euro**. Het beroepen vonnis wordt bevestigd.
- d. De vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, met dien verstande evenwel dat:
 - i. Sinds 03.09.2020 (datum publicatie B.S. van het KB van 28.08.2020 – zie hierna) luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28.12.1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken als volgt: *"In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd"* (zie artikel 1 van het koninklijk besluit van 28.08.2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28.12.1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 03.09.2020).

- ii. Het actueel bedrag van deze laatste vergoeding thans **58,24 euro** bedraagt, dit ingevolge de omzendbrief 131/10 d.d. 06.01.2023, verschenen in het Belgisch Staatsblad d.d. 10.01.2023 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 4479) + erratum B.S. d.d. 24.01.2023 (blz. 8995). Het indexeren van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23.03.2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15.12.19, dat de wet uitvoert.
 - iii. Het beroepen vonnis dient echter te worden bevestigd daar waar het bedrag van deze vergoeding werd bepaald op 52,42 euro (relativiteit van het verzet en hoger beroep).
25. De beklaagde wordt thans bijkomend veroordeeld tot de kosten van het hoger beroep, zoals hierna in het geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie.

* * * * *

OP DEZE GRONDEN,
HET HOF, rechtdoende op tegenspraak,

Met toepassing van de artikelen:

- in de inleidende akte, het beroepen vonnis en hoger in dit arrest aangegeven;
- 211 Sv.;
- 24 van de wet van 15/06/1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend als niet gegrond, verklaart het hoger beroep ontvankelijk en erover beslissend:

OP STRAFGEBIED

Hervormt het beroepen vonnis enkel wat betreft de uitgesproken verbeurdverklaring, in die zin dat thans voor recht wordt gezegd dat het Team invorderingen van Oost- en West-Vlaanderen deze verbeurdverklaring kan uitvoeren op het ganse vermogen van verzetten en zo onder meer op het in beslag genomen voertuig (...) met chassisnummer (...) (waarde bepaald op 9.000,00 euro) conform artikel 35ter van het Wetboek van strafvordering.

Bevestigt het beroepen vonnis voor het overige in alle onderdelen en beslissingen lastens de beklaagde en veroordeelt hem tot de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van het openbaar ministerie alhier in het geheel begroot op **117,51 euro**. Verstaat daarbij dat de

PAGE 01-00003499856-0027-0029-01-01-4

bestrafning zoals opgelegd door de eerste rechter in het beroepen vonnis thans ook geldt als bijkomende bestrafning overeenkomstig artikel 65, tweede lid strafwetboek.

OP BURGERLIJK GEBIED

Bevestigt het beroepen vonnis in alle onderdelen en beslissingen op burgerlijk gebied en verzendt de zaak voor verdere afhandeling van de door de eerste rechter aangehouden burgerlijke belangen opnieuw naar de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctionele zaken.

┌ PAGE 01-00003499&56-0028-0029-01-01-4 ┐

kosten:

afschriften	36,00
	3,00
opstelrecht	35,00
dagvaardingen	32,83
subtotaal	106,83
+ 10%	10,68
Totaal	117,51

Dit arrest is gewezen door de derde kamer van het hof van beroep te Gent, samengesteld uit de magistraten die in deze zaak hebben gezeteld en geoordeeld:

S.S.
Raadsheer in het arbeidshof
(art. 101 §2 al.3 Ger.Wb.)

P.J.
Raadsheer

M.M.
Kamervoorzitter

en op de openbare terechtzitting van **VIJF OKTOBER TWEEDEUZEND DRIËNTWINTIG** uitgesproken door kamervoorzitter M.M.,

in aanwezigheid van D.I., met

advocaat-generaal bij het arbeidshof,

bijstand van S.C., griffier.

S.C.
Griffier

Kamervoorzitter

PAGE 01-00003499856-0029-0029-01-01-4

